

SE ON ESSA HÄRMÄLÄINEN

kuulu junttien isäntä.
Direktiivit tarkasteli
aina sääntöjä kyseli.
Haki joskus Brysselistä
toki vauhtia vähäsen
Se on Essa Härmäläinen
sanoi painavan sanansa.
Hymyhuulin, leppoisasti,
aina viisaita puheli.

lhmetteli suuret herrat
Essan viisautta kadehti.
Essa istui huoneessansa
katsoi taivasta sinistä,
hattaroita muutamia,
muuten kaunista, kesäistä.
Lomalle jo tahtoi mieli
saunanlauteille omille.
Essa istui mietiskellen,
mutta huomaapi äkisti,
seitsemän on täplää tuolla,
pohjoisesta kun tuleepi.
25.

TUULI NOUSEE RAIVOPÄINEN,
jyriseepi ja salamoi
Essa katsoo kummissansa,
mikä ilmiön takana?
Onko Paavo irti päässyt?
Sauli sanktiot sopinut?
Onko Siimes irrotellut?
hermostunutko Hemilä?

Essa katsoo kauhistuen
myrsky raivoten hekumoi.
Rakennelmat rispaantuvat,
autot muuttuvat romuksi.
Tulee turma kaupungille
kehäkolmosen sisässä.
Vielä yltyy tuulen polte

yhä kiihtyen kipunoi.

Laivue niin kummallinen,
lähestyy kadut jyristen.
Laskeutuvat keinahdellen,
kadun pätkälle sirosti.
Kohta Essa Härmäläinen
huomaa joukkion kamalan.
Kasvot parranpeittäminä,
naiset mustana noesta.
Ratsut varsin kummalliset
aivan kullalta kipunoi.

Sanoo Essa Härmäläinen!
-Mikäs metku on menossa?
Hommasiko Hussein teidät?
Vaiko Laadeni lähetti?
Enpä jaksa jauheskella,
terroristeille jutella!
Se on Matti Mainioinen,
johan kuitenkin jorahti:
Nyt on homma sillälailla,
maalla meininki menossa.
Eipä kestä vanhat miehet,
tila nuorten on tukala.
Laumassa nyt lähdettiin
kuntoon laittamaan asiat

Se on Essa Härmäläinen,
johan pystyhyn hypähti.
Nyt on viimein aika tullut
saada oikeutta vähäsen.
Mennään kaikki Kallen luokse,
nyt on varma voitto meidän.
Pisti Essa lätsän päähän
herrasmieheksi heräsi
Rusetit on kaulan alla
liituroitaa on puvussa.
26.

KENGÄT KIILTÄÄ PEILIN LAILLA,
tuoksut leijailee imelät.
Se on Kirsi Kaunokainen,
virkkaa viileän lujasti:
- Olet liian herraskainen,
meidän joukkohon jotenkin,
täytyy sulle antaa uusi
asu reissulle sopiva.

Kaivoi Kirsi kassiansa
veti veikeät vetimet.
Motoristin rotsi aito
juuri Essalle sopiva.
Essa sitten huokaiseepi:
-Eipä mulla oo hevosta!
Se on Matti Mainioinen,
näkee oksalla oravan.
Laulaa Kurren kaunihiksi,
aivan muotohon hevosen.
Vielä selkään kultasiivet ,
hännän kauniiksi hopeoi.

Se on Essa Härmäläinen
ottaa ohjat nyt kätehen.
Hyppää selkään raisun ratsun ,
tekee pienoisen kokeilun.
Vinkkaa sitten lähtökäskyn:
-Kalle katsellaan käsihin,
olkoon vaikka Brysselissä
Kaikki seurasi perässä,
matalalla lennettiin,
ettei vauriot pahene
city muutu entiseksi.

Kohta oltiin perillä,
Hemmi-Kallen konttorissa.
Kalle, kankea kaveri,
otti vieraat vierellensä,
kutsui pöytähän toverit.
Kuunteli ja keskusteli,

Essa teesinsä esitti.

Kalle virkkoi:- Eihän riitä
meillä moisehen rahoja.
Kaupungit jo kuihtunevat,
jupit kärsivät kovasti.
Mitäs maalla tarvitahan?
Siellä kaikki on iteltä!
Se on Essa Härmäläinen,
itse tuon sanoiksi virkki:
Nyt on vahvan laulun aika,
laulun uuden ja väkevän.
Yhdessä nyt veisatkaamme,
uudet säännöt ja sävelet.
Uudet tehdään suositukset,
teesit kaikille sopivat.

27.
JOHAN NOUSI LAULUN MAHTI,
täytti kanslian sopukat.
Naiset lauloi kaunihisti,
miehet mörkönä mörähti.
Kuuntelivat kaikki tuota,
ihan ihmeenä vasiten.

Kalle tunsi kummaksensa,
kuinka kallossa kutisi,
aivot kiehui tuntehia,
aivan laulajain mukaista.
Tapailivat huulet kohta,
noita laulujen sanoja.
Lauloi Kalle Hemmiläinen,
aivan oikeat sävelet.
-Parannetaan kunnostellen,
hommat hoidetaan hyviksi,
pannaan markka pyörimähän,
tehdään kunnolla tulosta.

Kosti pyysi kestotietä,
Keijo metsiä isoja,

Elli kaipas kulttuuria,
Toivo suuria koneita,
Kirsi lapsen kaitsiata,
Kauko pienempää veroa
Matti työnsä päättäneenä,
halusi halvalle lomalle.

Essa ehdotti eniten,
luki tiukat tutkimukset.
Sanoi saakelin lujasti
vähimmätkin vaatimukset.
Kalle helposti lupasi,
kaiken merkkas muistihinsa.
Sanoi:-Loppui jo kuristus,
talonjussin tappolinja,
Maalla loppuvi verotus,
bensat aivan ilmaiseksi,
uudet maasturit isäntä
joka vuosi alleen saapi.

Johan kuulosti hyvältä,
tuuma vallan mainiolta.
Meni aivan kuin pitikin,
kaikki hommat hansikkaassa.
Nytpä alkaakin lopulta
uusi aika ammatissa.
Se on Kalle Hemmiläinen,
itse tuon sanoiksi virkki:
-Kuulkaahan hyvät kaverit,
ylimmäiset ystäväni!
Minä kiittelen kovasti!
Olen aivan liikutettu,
kun sen huomasin lopulta,
missä homma metsään kulki.
28.

- JOHAN VIIMEINKIN HOKASIN,
maalta saamme tinkimättä
kaiken ruuan runsahimman,
raaka-aineet kaikkialle.

Kaupungissa ei kohonnut
vielä yhtään tähkäpäättä.
Laulu silmäni avasi,
lähti järki juoksemahan,
nyt sen viimeinkin käsitän
kuinka toimin tästäpuolin!

Ootte vieraana minulle,
Zetorihin kutsun teidät,
sinne lounaalle hyvälle
atrialle maistuvalle
Se on Essa Härmäläinen,
itse tuon sanoiksi virkki:
-Sehän sattuihin hyvästi,
jopa vallan mainiosti.
Nälkä tässä jo tulikin,
vahvaa virttä veisatessa.

Se on Kalle Hemmiläinen,
otti kännykän kätehen,
tilas siihen loistoautot,
autot suuret ja komeat,
lomalaisten viihdykkeeksi
kulkuvehkeeksi porukan.
Kohta saapui mustat autot,
jotka kiilsivät ja kimalssi,
liput liehui leppoisasti,
kansa hurrasi kovasti
joukkioille mahtavalle!

Oli lehdistö mukana
tapahtumaa seuraamassa.
Oli ratsut rauhoitettu,
pantu siivekkäät sivuhun,
odottamaan siirtymistä
taasen toisiin oloihin,
ehkä vaikka Saksanmaalle,
taikka Brysselin iloihin?
Kyllä kelpas kellotellen
loistoautolla ajella,

kierros pitkin kaupunkia,
antoi fiilikset mukavat.

Kyllä riitti katsojia
kaikki hurrasi halusta,
tungosta on kaikkialla,
nähdä tahtonee jokainen!
Onhan paikalla livenä
kansanruokkijat komeat.
Zetoriin pian tulevat,
pöydät notkuu syömisiä,
kyllä näyttääkin hyvältä,
herkuja on valtavasti,
siihen kimppuun vaan äkisti,

29.

KALLE VIELÄ YLLYTTÄÄPI.

Kun on syöty herkutellen,
vatsat täyteen ravittu,
sanoo Kirsi Kaunokainen:
-Vaikka syöty on kovasti,
mässäelty mielinmäärin,
vielä kuitenkin haluan
ravintoa hengen hiukan.

Se on Toivo Kylliäinen,
itse tuon sanoiksi virkki:
-Jospa Kiasmaan menemme,
näämme taiteet ihmeelliset,
saamme yhdessä kokea
nykyaiteen suuntaukse
Se on Kalle Hemmiläinen,
itse tuon sanoiksi virkki:
-Mikäs siinä jos haluja
voidaanhan toki käväistä,
katsella ihan vähäsen
luomuksia kummastella.

Ootte vieraana minulla,
kaikkehen on piikki auki,
nuukailla ei turhan tähden ,
pikkuisenkaan kitsastella!
Siispä lähdetään äkisti
Kiasmaan nyt nautiskellen,
noilla autoilla hyvillä,
Mersuilla niin mahtavilla.

Taasen pistettiin menoksi,
evähiksi viinipullot,
että näyttäisi hyvältä,
kummalliset hörhötykset
Kiasmassa jotka aivan
ihailua vartoeli.

Tultiin viimeinkin perille,
noustiin pitkin portahia,
taiteenportille porukka,
saapui aivan kummastellen,
kuinka mielessä sulaisi
monenmoiset tuntemukset.
Kohta päästihin perille,
äären taitavain teosten,
asetelmien monien,
erikoisten luomuksien.

30.
TUOLLA ON RUMAA ROMUA,
volkareita kaadettuna,
tuolla hiekkaa ja kiviä,
mielettömänä kasana.
Se on Kauko Kokkolainen,
johan tuon sanoiksi virkki:
-Tämä riittikin minulle,
paskapenkkain penkojalle,
tätä taidetta näkeepi
kotonakin mielinmäärin,
Katteleen lähen paremmin
napakoita naikkosia.

Lähti Kauko tohkeissansa,
Keijon innosti mukahan,
etsimähän naikkosia,
mielenviihteeksi vähäsen.
Toiset kiersivät katellen,
ihmeellisen taidepaikan.
Se on Kalle Hemmiläinen,
herra suuri ja mukava,
ministeri maalaisien,
Jussin puolestapuhuja.

Kärsämäen kasvatteja,
hommat hanskassa hyvästi!
Sanoi Kalle Hemmiläinen:
-Nytpä teemme niin jalosti,
eduskuntaan seuraavaksi,
suureen huoneeseen peräti.
Sinne katsomaan menemme,
kuka meitä kannattaapi?
-Mutta missä miestä kaksi,
miestä tolkkua, karua?
Eipä tepsi laulunmahti,
jos ei voimia takana!

Yhteisvoimin aikaan saamme
tulevaisuuden paremman.
Johan saapui Keijo,Kauko
lauma naisia perässä,
kaheksan on kainalossa,
viisi vitjana jälessä,
pojat itse pontevasti
väliin pussaten jokaista.
Kaikki joukkohon tulivat,
ajokkeihin kiivettiin,
noihin autoihin hyvihin ,
kulkimihin mahtavihin.

Eduskuntahan ajoivat,
saliin mentiin rehvakasti,
ovet paukkuivat perässä.

Edustajat pelkäsivät
joukon tullessa sisähän,
saapuesssa sutjakasti.
Se on Essa Härmäläinen,
itse tuon sanoiksi virkki:
-Nythän kuulevat jokainen,
yhdessä kun laulellemme,
ehdot uudet ja etevät,
direktiivit toisenlaiset,
että tietää parlamentti
säättää lait ihan sopivat.

31.
SE ON KOSTI KOSTOLAINEN,
johan äänensä korotti,
sanoi tuumat taitavasti,
lauseet viisaasti asetti:
-Kuulkaahan koko popula,
edustajat varsinaiset,
kun mä kerrankin kysäsen,
kysymyksen varman päälle?
- Mitä maksaapi mokoma,
politiikka paskamainen,
se on jostakin syvältä,
liekkö perseestä peräti?
Kun jo kuolee maalla kaikki,
elo surkastuu jokaisen.

-Kuka mahtanee ajella,
tätä laivaa huoletonna,
kohta tärskähtää karille,
tekee varmankin haverin.
Jos ei kurssia rukata,
loppuu meillä ruoka kohta.
Se on Kirsi Kaunokainen,
nousi pystyyn ja kirosi,
silmit Kirsin tulta iski,
kiukku äänessä kipunoi.

Vapisi jo Lipponenkin,

puhemies pallilta putosi.
Sanoi Kirsi Kaunokainen:
-Se on perkele petosta,
meille kauniisti sanovat,
lupausta katteetonta!
Nytpä muutosta haemme,
tai me itse sen otamme!
Se on Paavo Lippolainen:
ääni sortuen soperti:
-Ei oo meidän ratkaisuiissa
enään maan tämän asiat!
Jos ei ollut ennenkänä,
silloin Kekkonen komensi!
Eipä meillä muuta tointa,
toki palkkamme perimme!

Sanoi Kirsi karkeasti:
- Tuo on puppua punaista,
saahan toiset tyhmemmätkin
palkan oikeudenmukaisen.
Mutta meillä tuntipalkka,
sehän on ihan mitätön.
-On se järjetön ajatus
kaikki saattaa kaupunkeihin,
sinne tungokseen tupata,
väkisellä houkutella.
Oisi paljonkin parempi,
maaseutu jo elvytellä.

Pate tuohon jo mörähti,
alta kulmain katsahteli:
-Tuo on junttien uhoa,
propakantaa lypsäjien,
kyllä tiijetään tilanne,
hyvähän on maalla olla!
Siellä itsekin oleilen ,
venehessä laiskottelen,
siellä sielu saa levätä,
luonnossa näin virkistyyä.

32.

KIRSI KÄMMENTÄ KOHOTTI,
antoi muille alkunuotit,
laulun laatuosan aloitti.
Yhtyi siihen kaikki toiset!
Jopa huoneessa jyrähti,
patsaat tippui seinämiltä,
Paavo parkaisi pahasti,
Saulin päästä tukka lähti!

Yhä vahveni kohina,
suureni vain laulun mahti,
yltyi suureksi sävelet.
eduskunnan kuultavaksi,
säännöt uudet, toisenlaiset,
että maallakin eläisi,
toimeentulon työstä saisi .
Joukko laulun kun vetäisi,
virren vienon veisaeli.
Johan paikalta pakeni
edustajat liukkahimmat,
palkkiovirkaa kai hakivat,
Suomen pankin sokkeloista,
sinne juoksivat peräkkäin ,
Esko , Ilkka kilvoitellen.

Laulu jatkui ja koveni
lamput tippui laipiosta
parvet niskahan putosi.
Naiset kirkui, miehet noitui
sali suuri on sekaisin.
Paavo puistaa nyrkkiänsä
päästää suustansa murinan:

-Taas te julmetun jukurit
ootte tulleet kerjäämähän
ahneuksissa saalistahan,
vaikka teillä on kovasti
tavaraa niin valtavasti.
Ovat traktorit komeat

paljon muita vempaimia,
lehmät maitoa valuvat,
lihapossu kasvamassa.
Vielä kuitenkin pitäisi
lisää saada Lipposelta,
luutkin Kallelta kaluta
Saulilta apurahoja.
Menkää matkaanne mokomat
typerykset tympeätkin
aika teidät jo ohitti
jupit nyt on vallanpäällä.
Nytpä tehdäänkin tulosta,
turhia ei värkkäellä,
onni täyttävi jokaisen
hyvämieli kansalaisten.
Jos on maalla niin tukala
muuttaa voipi kaupunkeihin,
täällä kaikkea kosolti
annetahan ilmaiseksi!

33.

SE ON MATTI MAINIOINEN

itse sen sanoiksi virkki:

-Pate, rauhotu vähäsen

nyt on keinot toisenlaiset

Kalle meille on luvannut

viimein seistä joukossamme

panna kuntohon asiat

maaseudulle palveluita.

postit saataneen takaisin

läjäpäittäin lääkäreitä..

Lisäksi on jo sovittu:

Bensa saadaan halvemmalla

verotustakin rukata

sopivaksi sorvaella.

Halutaan toki lisäksi,

hyvät säät ja korjuuilmat,

poikamiehille anoppi,

jokaiselle perhekunta.

Silloin Paavo jo räjähti

musta pilvi naaman peitti,

katsoi Kallea kahesti
julkeasti irvisteli.
Jopa saattikin sanansa:
-Joko meinaillet sinäkin
sokeasti sooloella
niinkuin Siimes ja Ekikin
taikka toiset tylsimykset.
Olenhan minä sanonut!
Minä määrään hommeleissa
kaikki viisaus on minulla.

Se on Kalle Hemmiläinen
sanoi vaisusti vapisten:
-Leikkiähän tässä vainen
näille junteille viritän.
Herkkämielisille hiukan
lomafiilistä kohotan.
Totta kai on Paavo suurin
sossu ylväin ja ylevin,
kaiken teen mä konsa käsket,
peräpäättä nuolaiseisin
kunhan virkani pitänen
suuren palkan juoksemassa.

34.

LIENTYIVÄT JO PAAVON POSKET,
aivan nauruhun repesi,
kätösestä Kallen tarttui
sitä kauan vemputteli.
Huulet liikkui sutjakasti,
kieli kerkeenä lipatti.
- Johan aattelin piruja,
tuumailin jo turmelusta,
tälle tuhmalle pojalle!
Mukaavaa kun viihdyttelet
junttijoukkoa poloista,
nauretaan taas virnistellen
moukkain tyhmille teoille.

Se on Toivo Kylliäinen,
johan ääntänsä korotti:
-Johan tuota arvelinkin
eipä homma tää pelitä!
Ministeri mielinkielin,
aivan tarjoaa parasta!
Kyllä ottaa nyt sapesta,
päässä keittää valtavasti,
tekis mieli nyt motata ,
kirsoon kunnolla vetästä.

Se on Elli Niemeläinen,
silloin Paavolta kysäisi:
-Missäs oisi mahdollista
huolet painavat puhella?
Paljon oisi ongelmia,
joista kannattais kysyä.
Tietävältä ihmiseltä,
tietomieheltä hyvältä.

Katsoi Paavo piinaavasti,
suunsa mutrulle mutisti,
hetken aikaa marmatteli
sanan muutaman örähti:
-Eipä löydä tästä maasta
tietomiestä niin totista.
Kaikki häipyi Brysseliin
menen kohta kai minäkin.
Jos on teillä moittimista,
taikka tahdotte marista.
menkää tuonne saksanmaalle,
tietolähteille hyville.
Turhaan täällä häiriköitte,
turhaa on vaikea valitus.

35.

VONNI VIOSSERI VAKAVA,

komissaari kunnollinen
istui kaljalla kotona
oluella maittavalla.
Tuolla taipalten takana,
Saksanmaalla mahtavalla
Ryyppäs tuopista totista
olutta niin vahvanlaista,
kunnon ainetta vasiten
heitti helttään herkeemättä.

Sehän tuntui jo tukassa
vaikutti myös vartalossa.
Komissaari jo kopeloi
piikaa pientä pikkaraista.
Antoi poskelle pusuja,
tissistäkin hieroskeli.
Kyllä rassasi kovasti
komissaarin hommain hoito.

Johan maljaansa kohotti
naisille ja ystäville,
lausui riemulla runoja.
jodlasikin jonkinverran.
Olo tuntui niin hyvältä,
eläminen mainiolta.

Sitten kummia tapahtui,
myrsky nousi mylvimähän,
tuulet tuimat ulvomahan.
Rinteet sortuivat solahan,
vuoret vahvat halkesivat.

Vonni Visseri vapisi,
onko tulleet kuprut ilmi?
Kaikki vehkeilyt, salailut,
konnuudetkin kaikenlaiset.

Hiki otsalle kihosi,
vilu miestä puistatteli.
Sitten kuuluikin jyrinä,
pohjoisesta pohto nousi,
laski Vesserin pihalle,
lentue tuo leuhkanlainen.
Ratsut korskuivat komeat,
ratsastajat tohkeisansa.

36.
SE ON ESSA HÄRMÄLÄINEN,
hyppäsi ratsunsa selästä,
katsasteli, kuulosteli,
ryypyn pullosta vetäisi,
tarjosipa toisillekin,
kossuryypyt kunnolliset.
Sitten joukkio jotosti,
suoraan suurelle ovelle.

Essa itse kolkutteli,
oveen nyrkillä kopisti.
Eipä uksi auennunna,
ovet seinille revennyt.
-Johan nyt on pentelettä!
Essa ensiksi kirosi,
sisälle on pakko päästä,
muuten hommat ei edisty.
Auttaisikko laulun voima?
Runon runsahan revitys?

Koko joukko lauluun yhtyi,
Essa joukkion pomona!
Jopa aukes linnan ukset,
ovet seinille rävähti,
Vonni itki pöydän alla,
piiat nurkissa kuhisi.

Se on Essa Härmäläinen,

itse tuon sanoiksi virkki:
Terve Vonnille ekaksi,
muistathan sä entisiä,
kun me juhlissa olimma.
kalliin saunan lautehilla?
Oltiin ystävät ylimmät
kaverukset kaikenlailla?

Nytpä joukolla menivät
selvitteleen kuinka tehdä,
kun ei oikein vilja kasva,
kun ei oikein lehmä lypsä,
noilla raukoilla rajoilla
Suomessamme surkeassa.

Vonni katsoi kummastuen:
-Johan kummia puhelet.
niin on mulle tiedotettu!
Suomen hommelit hyvästi.
Isännät on rikkahia ,
pellot kasvavat kovasti.
Tutkitaanpa kummemmasti,
kunhan juhlitaan kovasti
37.

VONNI PIIKOJA KOMENSI,
piiat lensi sukkulana,
löytyi pöytähän evästä,
syömisiä maittavia,
määrät melkoiset makeita,
oluttaki valtavasti.
Olut maistuihin hyvältä,
päästiin tuhtiin tunnelmahan,
Vonni vieraita kehoitti,
aina uutta ottamahan.

Kosti kinkusta veteli,
siivut sievät potkaleesta,
lihaa pehmeää puraisi,
ehdotteli toisillekin.
Keijo huomannut olikin

piian pulskan hurmasuisen,
jolla vaatetta vähäsen,
pupuntupsu pyllyn päällä.
Tytöllä tisut topakat,
kurvit kaikki kohdallansa,
kaksi possua punaista,
vankilasta karkaamassa.

Keijo häippäsi salista,
piian kanssa vieretysten
tyttö kuumana kihisi,
pupuntupsu tulta iski.
Toivo löytänyt olikin
piian laihan rinnattoman,
niinkuin lauta höyläämätön
kainalossansa silitti.

Mutta tullut on tutuksi,
historia toistuu aina.
Kauko tuiskeessa yritti,
piikaa pientä kutkutella,
tuolle juttuja jupisi,
käden heitti rinnoillensa,
niitä koetella yritti,
sievästikkin silmäellä.
Mutta kohtalo kavala,
kaatoi miehen aikomukset,
oli maistellut mokoma,
liikaa Vonnin antimia.

Siihen tuiskahti todella,
sammahti kuin saunalyhty.
Matti onnessaan oleili,
Suomen naisten suosiossa,
Kirsi sievänä sylissä,
Elli hieroi hartioita!
Kyllä kelpasi hyvinkin
elämästä nautiskella.

38

ESSA VONNILLE PUHELI,
kädet siinä kaulatusten,
väliin viiniä veteli
Kosti hiukan vettä antoi,
Vonni Essalle lupasi
täyttäkuuta taivahalta.

Koitti aamua ankeana,
kaikki kallella kypärin,
yksi muita synkempänä,
masentuneena peräti.
Se on Matti Mainiainen
otti ratsunsa ravakan,
hyppäs ratsun selkäpiille,
tulihaarjaisen hevosen.

Nousi taivalle kopukka,
lensi lentoon ratsu reima.
Kuului valtava pamahdus,
hajos kaikki pirstaleiksi.
Haaveet kauniit ja utuiset,
häipyi Huitsin helkkarihin.

Se on Matti Mainiainen,
laulaja höpörunojen,
lensi teitä taivahitten,
ukkospilvenä pimensi
poutapäivan paistamasta,
lämpötuulet jäädytteli.

Jäätyi maassa suuret järvet,
satoi valtavat kinokset,
myrskyt mylvi ,puita kaatui,
oli maisema sekaisin.
Se on Matti Mainiainen,
aivan lenteli pölynä,
ajatukset hiutaleina,

keho pieninä paloina.

39.

RATSU PIENINÄ PALOINA,
kultahimpuiksi huvennut.
Oli pienoinen ajatus,
säilynytkin särkymättä,
eipä hiekaksi hajonnut,
ohje kaikkein kunnollisin.
Kohta työntykin esille,
saapasteli saapuville,
johan itsekseen mutisi:
-Kavereita ei jätetä!

Johan kuului kaunis soitto,
viulu vienosti vihelsi,
kuului soitto haitarista,
kovin rämpytti kitara,
rummut hakkas helvetisti,
basso kummasti kumisi.
Kohta alkoi hahmottua,,
näkyi kultainen hevonen,
pärskien se hirnahteli,
kuopi rauhaton kavio,
tulta suitsi sieraimista,
savu pyrstöstä kohosi.

Kohta Matti Mainiainen,
istui ratsunsa selässä,
tukka laskeus olkapäille,
pitkä parta on punainen.
Johan kurkkunsa kakisti,
alkoi sitten laulamahan.
Veti valssin niin ihanan ,
tangon taiten taivutteli,
itkuvirrenkin esitti,
rallinpätkän renkutteli.

40.

JOHAN KIRKASTUI KIMALSI,
kesäpäivä paistatteli,
suli nietokset äkisti,
vedet velloi valloillansa
Tuuli lempeä, kesäinen,
puhalteli kaikkialla.

Se on Matti Mainioinen,
kartanolle saapueli,
Vonnin suurelle pihalle,
laakealle nurmikolle.
Tuosta käykin jo sisälle.
Toiset vielä nukkumassa!
Se on Kauko Kokkolainen,
nosti päätään ja kysäisi:
- Missäs väikyt Mainioinen,
viettelikö vieraat naiset?
-Kusella vähän käväsin,
kepin vettä heittämässä.

Alkoi nousta karvapäitä,
ylös tyynystä yletä.
Huoneilma paksunlainen,
sumuna ihan peräti.
Herrat nousi haukotellen
naama kalpea monella.
Se on Kosti Kostolainen,
pöydän ääressä ähisten
kaluaapi kinkunluuta,
jo on viimeinen menossa.

-Kyllä täällä ulkomailla
nälkään nääntyypi nätisti,
jos ei riitä purtavata,
sapuskoita hienonnella.
-Nälässä nääntyä pitänyt
pettuleipää jauheskella!!
Nälkämaassa kun elellyt,
mökkiläisnä möyröttänyt

No, nythän muuttuukin komento,
saadaan pöytään saksanhirvet,
villipossut niin sopivat,
peuranreittä persoimmille.

Vonni Vesseri vakava,
katsoi kerran kummeksuen,
katsoi muihinkin välillä,
johan sitten ihmetteli:
-Onhan outoa väkeä
tullut tänne vierahaksi,
kaikki painuvi hyvästi,
ylijäämä tarvikkeetkin!

41.

SE ON ESSA HÄRMÄLÄINEN,
itse sen sanoiksi virkki:
- Kuulehan veli vakava,
komissaari suurenlainen,
sulle teesini sanelen,
viestin pienen tarpeellisen.
Se on seikka nyt tajuttu,
suunnitelma suurenmoinen.
Kun on syötynä hyvästi,
alueita katselemme,
kuinka Saksassa osuvat,
direktiivit kohdallensa.

Vonni vastaa naureskellen:
-Toki täällä on hyvästi
kaikki säännöt täytettyinä,
saapi katsella kahesti,
kolme kertaa katsastella,
meillä on hyvät kamerat,
tekokuussa kurkkimassa,
kyllä huomataan rötökset,
vilungit myös kieronlaiset!

-Nytpä ensiksi otamme,
vahvistusta rinnanalle,
että jaksatte hyvästi,
maisemia katsastella.
Minä muistella yritän
mitä Essa mulle kuiski.
Kunhan Brysselin palajan
muistan Suomen vaikeutta.

Johan popsittiin kovasti,
lihaa, leipää murkinaksi,
Kosti puolensa pitävi,
Toivolle ei ruoka maista,
Keijo säälien kysyykin
syytä tuohon, tutkistellen.
Se on Kauko Kokkolainen,
itse tuon sanoiksi virkki:
-Ne on sellaiset sävelet,
tuumailevat tuntemukset,
en nyt paistia halua,
hyvät juomat miellyttääpi!

42.
SE ON KEIJO KELPOLAINEN,
jätkä reilu ja sähkökkä,
nosti tuopin huulillensa,
olutnassakan kumosi!
Huuliansa nuoleskellen
johan saattoikin sanasen:
-Kerjäämään ei olla tultu,
vielä ryöstämään vähemmän.
Mutta täytyy oikeutta
saada meidän mielestämme.
Meillä pitkät talvikaudet
pohjan pakkaset pahimmat,
on se hiukan toisenlaista
siellä maata viljeskellä.

Vonni vaisusti hymyili
johan päättään puistatteli,

sanansa pian sanovi:

-Minkäs tässä yksin mahdan
tälle tiukalle jutulle!

Jokainen on tahtomassa,
lisää liksaa pyytämässä,
miten markoiksi repeän,
miten muutun roisokseksi?

Se on Kauko Kokkolainen,
on jo seilissä vähäsen,
keskisormiansa nosti ,
Vonni kalpenee kiroten:
-Johan pentele petasit
sijas väärään vuoteesehen,
nytpä lakkasi minulta ,
ymmärtämys ystäville!

Sitten Essalle sanovi:

- Eipä homma tää vetele,
suju juttu suopeasti,
keskisormi on ojossa,
tykkää en mä tuommoisesta.
Siitä lähtekää äkisti,
sapesta jo ottaa mulla.

43

SE ON ESSA HÄRMÄLÄINEN,
itse tuon sanoiksi virkki:

- Elähän veli välitä,
Kauko pistää huumorilla,
että huomaisit sinäkin,
kireä on kansan mieli.
Palataan pian suruihin
Unionin kokouksessa!

Se on Essa Härmäläinen,
nousi tuosta seisomahan,
sitten pöytähän koputti.

Kovin tuossa kiittelikin ,
vierailusta, juhlistakin,
ynnä kanssakäymisestä,
yhteishengestä hyvästä!
Mutta kun on lähdettävä
onkin aika jäähyväisten.

Vonni Visseri vakava
vastas tuohon tuumaellen:
-Kiitos käynnistä kovasti,
kivaa että rehvattiin!
Vielä kuitenkin varoitan
vaaroista mi vaanimassa,
tuolla metsien sisällä,
taikka vuorten onkaloissa!
Siellä hurtat on kamalat,
hirmuliskot liukkahimmat.

-Siellä natsismi salassa
etsii vielä uhrejansa,
sosialismi punainen,
tahtoo kaiken saaliiksensa,
siellä markkinat vetävät
joka pennin itsellensä.
Terroristitkin tekevät
helvetiksi helpot päivät,
siellä Laateni osuvi,
pyssyillänsä lentäviä.

-Siispä menkää nyt hyvästi,
muistelkaa mun kertomukset,
käy ei sitten hankalasti,
eikä tulle turma teille.
Mihin milloinkin menette,
viekää multa terveisiä!

44.
SE ON ELLI NIEMELÄINEN,

silloin hanskansa kohotti,
sanoi sitten hiljaisesti:
-Enpä kehtaa, en ehätä,
enempää nyt ratsastella,
Suomeen tahtoisin takaisin ,
metsämaihin viilletellä.
Kun vai käynnistyy kopukka,
lohiratsu raadollinen.

Silloin Kirsi Kaunokainen,
myöskin jo sanoiksi virkki:
- Kotiin tahtoisin minäkin,
siellä kaikki siivoomatta.
Siellä töitä on kovasti
tulppaanit on hoitamatta,
narsissit on poimimatta,
lapset ruokkia pitäisi,
kaikki huoneet tuuletella.

Sanoi Essa Härmäläinen:
-Sepä käypikin nätisti,
aivan tuosta sutjakasti.
Virtuaaliratsu onkin
yhtä nopsa kuin ajatus!
Menkää rauhassa kotia,
kiitoksia seurastanne,
älkää muistelko pahalla,
surumiellä surkutelko.

Vonni Vesserin pihalta
nousi ratsut kummalliset.
Kaksi kaarratti kotihin,
etelähän kuusi kulki.
Miehet ratsujen selässä,
totisina toljottivat.

Liiti ratsut ilman teitä,
miehet mahtavat selässä.

Ratsut kiisi, jyski taivas,
iski tuikea salama.
Miesten mielet askaroivat
asioissa niin hyvissä,
tasa-arvon saamiseksi,
elon kaikille sopivan.
Se on Essa Härmäläinen,
itse tuo sanoiksi virkki:

45
-KUULKAAHAN NYT KUOMASENI,
pojat potrakat, tukevat,
jospa hiukan katselemme
tilannetta niin totista!
Laskeudutaan aukiolle
metsän siimekseen sirosti.

Kesäpäivän helteheissä,
miehet tummat ja totiset,
laskeusivat aukiolle,
metsäkukkien sekahan.
Ihanasti luonto tuoksui,
hiljaa metsän puut humisi.

Kosti laitto syömisiä
eväspusseja availi,
toiset huiviin kaljaa heitti,
Kosti possua imeksi.
Silmät kiinni, nautiskellen,
koko lentue lepäsi.

Kuului kohta vinkumista
metsä ryski ja humisi,
tuuli alkoi liehtomahan,
tanner jyski ja vapisi.
Tuntui tuuli polttavana
johan miehetkin heräsi!

Katsoi heitä hirmulisko,
sarvipäinen ja kamala,
salamoita silmät iski,
kipinät kynsistä kohosi.
Kita suuri ammollansa
varmaa saalista himoiten.

Se on Essa Härmäläinen ,
heti tunnisti tulijan!
Sanoi muille urheasti
sanan muutaman manaavan:

46.
-NYT ON EESSÄMME KAMALA
lisko kaikkein kauheimpia,
jos sen hengiltä otamme,
surmansuuhun syksytämme.
Se oisi kaikille hyväksi
voitto suuri ihmisille.

-Tämä on Katkera Kateus,
vihan suuren synnyttäjä,
tekee tuimasti tuhoa,
murhamiehen ystävästä!
Veljet saattaa valtaan raivon,
siskot hulluiksi tekevi.

-Koitetaanko yhteisvoimin,
eikö kaadu tuo rumilus?
Lauletaan nyt loitsut julmat,
yhteisvoimalla hyvällä.
Tulee kerta kiekaisulla,
loppu tuolle lurjukselle.

Kosti sieppas soittopelin,
Keijo hakkasi patoja.

Lauluun kaikki miehet yhtyi,
rokki rytkytti rajusti.
Puita kaatui ympärillä
kuului kauhea meteli.

Peto parkaisi pahasti,
sortui sorkat suunnattomat,
kita kaamea kutistui.
Pyrstö iski kahtapuolen,
siihen kallistui mokoma.

Savu nousi hirviöstä,
johan silmänsä sameni.
Irtosivat suomut suuret
veri vihreä valuvi,
täyttää laaksot laakeatkin,
muuttuu maisema mereksi.

47
SE ON ESSA HÄRMÄLÄINEN,
pyyhki otsalta hikeä,
katsoi sitten kumppaneita,
johan lausuikin sanansa:
- Jopa riittääkin otusta
tuossa vaikka toisillekin!
Otus syntynyt vihasta,
katkeruus sen kasvatellut.
Mutta kellistyi ketale
laulun mahdin mestareille.

Meri rannaton edessä
poreili ja pulputteli,
aallot rantoja rajasi,
vaahtopäiset pärskähteli.
Ratsut hirnuivat, haluten
kokemahan seikkailuja.
Se on Matti Mainiainen
sanoi Essalle sipisten:

-Jospa kuitenkin vähäsen
tässä vielä loikoilemme,
että jaksamme jotenkin,
matkan raskaan ratsastella.

Sehän sattuihin somasti,
Essa nukkui nurmikolla,
Kosti heinillä lepäsi,
Toivo huhki haavikossa,
Keijo rannalla kalasti,
Kauko keikkui kannon päällä,
Matti oksalla oleili.

Nukkuivat jo rauhaisasti
miehet mainiot tuhisten,
Keijo kimpun taimenia
hiekkarannalle veteli.
Rannalla on rauhallista,
siihen Keijokin nukahti.

Jostain kauempaa mereltä,
näkyi aaltoja vähäsen,
lähestyen rannikkoa
Keijon ongelle osasi.
Syötin nappas aikomatta,
vieheen suuhunsa sipaisi.

48,
JOHAN KEIJOKIN HERÄSI,
vapa kaarella kelasi
saalista niin touhuisasti,
kalan kuiville halusi.
Jopas vilkkuikin punaista,
veden vihreän sisältä.

Ahven kirkuvan punainen

potkiskeli hietikolla,
alkoi paisua isoksi
suurentua hirviöksi.
Ilpo kauhistui kovasti
herätteli miehet toiset.

Se on Essa Härmäläinen
huusi kohta hämmästellen:
-Sosialismi sutena
kimppuumme on rynnimässä,
Keijo varrohan vähäsen
katastele kauempata,
että konsteja kovia
ehtii tässä suunnitella.

Se on Kosti Kostolainen
pyytömies ihan mahoton,
nousi siitä istumahan,
johan karjaisten kirahti:
-Sosialismi Sokea
on vain pelkkä ilmakupla,
vaikka näyttää se isolta
onkin täysin tyhjää täynnä!
Sen on Katkera Kateus
kerran tänne synnyttänyt,
aika tullut on lopulta
puhki pistää turha kupla.

Kosti kaivoi pitkän leukun,
puukon kyljeltä repäisi.
Kovanlaisen liippakiven
repuntaskusta tapasi,
hioi puukon pistäväksi,
aseen tehtävään terästi!
Oli puukko aikamoinen,
terä parhainta terästä.
Puukonkahva kultaa säihkyi,
helat kirkkahat kimalsi.

49.

SE ON KOSTI KOSTOLAINEN

katsoi ahventa kahesti
katsoi yltä, katsoi alta,
jokapuolta tutkiskeli.
Kala silmiä siristi
pyrstön päätä heilautti,
kuuset kaatuili mäellä
männyt murtui kankahalla.

Kala paisui paisumista
oli kallion kokoinen,
kammottavat hampaat suussa
suu jo syötävää hamusi.
Raastoi vaatteet Keijon päältä,
Kaukon paljaaksi kalusi.

Se on Kosti Kostolainen
kalan katseella lumosi,
hiipi tuosta tuonnemmaksi,
puukko tiukasti tanassa.
Miehet katsoi kummissansa
Kostin rohkeutta rajua.

Essa hieman herkisteli:
-Varo hiukkasen petoa
paljon on se hotkinunna
syönyt suihin syyttömiä,
kaikkia köyhiä kalunnut.

Kosti hiipi tuntumahan,
johan ahventa sohaishi,
paukahtaen halkes kylki,
kala kauhea vajosi.
Toinen voitto jälleen saatu
hirviöistä uhkaavista.

50.

SE ON ESSI HÄRMÄLÄINEN

kaveri reilu ja mukava
astuu luokse Kostolaisen,
antaa tunnuksen totisen:
-Äsken miehentyön tekaisit
teon aivan vertaa vailla,
nyt on maailma parempi,
elo paljon helpompikin.

Siispä Kostin nyt korotan
tämän matkan johtajaksi,
itse katselen sivulta,
kuinka pärjää suomalainen,
kaiken puolesta paremman,
vuoksi päiväin onnellisten.

Se on Kosti Kostolainen
hämillänsä jo rykäisi:
-Eipä tässä nyt isoja
ole vielä sattununna,
teinhän sen mikä pitikin!
Varmaan nyt on aika tullut
käydä taistoihin kovihin?

Essa virkkoi viivytellen:
-Toki paljon on tekoa
urakkata mennentullen,
mutta kestääkö ketarat
suomalainen ratsujoukko?
Nyt on vastassa väkevä
koneisto niin aikamoinen,
että tohtiiko todella
nitistää pois terroristit?

Kosti nauraen sanoopi:
-Eipä kestä Laatenilla
sisu sakkia sohia,

meillä ratsut raisunlaiset
sotatoimissa etevät.
Eipä pysty luodit meihin
osu ohjukset upeat.
Kun ei pysty Pussin joukot
kyllä pystyy Suomi-poika.

51.

NOUSI RATSUILLE RAJUILLE

kovat miehet, merkilliset.
Jokainen mies on totinen
tiukka ilme kasvoillansa.
Vaikka tappeluun menossa ,
eipä tykkejä mukana?
Puukko vaan on vyötäisillä,
laulun mahti on mukana.

Johan kuuluukin kumina
näkyä kohta kuularuiskut,
savu harmaja ylinnä,
ratsastajat rauhatonna.

Lensi ohjukset ohitse
hävittäjät härnäsivät.
Eipä tuo haitannut hepoja
ratsastajaa harmittanut.

Joukko laulunsa kohotti,
veisas virren verkallensa,
laulut laatusat luritti,
viisut vanhat vingutteli.
Taivas korkea kumaji
huoka eli myrskytuuli,
vuoret valkeat vapisi.

Lensi laivue pelotta
Laatenia noutamahan.
Yli vuorten lennettiin
tultiin paikkaan luolastojen.
Vuoren aukosta osoitti
tykinpiiput saapujia.

52.

LAULU KATSOTTIIN SOPIVA

tykit muuttui hyytelöksi,
putket uhkaavat lysähti,
maata kohti tähtäsivät.
Laulu vieläkin koveni,
putket muuttuivat sumuksi.

Bini Laateni lepäsi
teltassansa suunnitteli,
uutta tempausta rajua,
tihutyötä törkeätä,
aikoi putkensa pukata,
tuonne pohjolan perille.
Oli teejii sen tilannut,
ämteekoolle turmioksi

.
Suomi seuraava sopiva,
näyttämöksi näytelmälle,
jossa nääntyvät nolosti,
tiukat tissinkoittajatkin,
kaikki karneat kaverit,
jotka vievät viipymättä,
aivan tarkasti tasaten
Talojussin toimeentulon.

Bini latauksen latasi,
laski tarkkaan taipaleita,
ohjuksen ison sytytti,
tulen pisti pattereihin.

Lähdettiin laulamahan II

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Sillon helvetti heräsi,
paukkui paikat peevelisti,
koko tanhua tärisi,
kamalasti keinahteli.
Jopa heilahti heteka,
uni loppui lennokkaasti,
minä sängystä putosin,
painajainen päättyi siihen.
Huomasin, kovin kusetti,
veskin suuntaan suunnistelin!